

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci
žalobců:

- a) S.A.
 - b) L. T.
 - c) nezletilý A.A.
- zastoupen zákonnou zástupkyní matkou – žalobkyní b)
všichni státní příslušnost Kyrgyzská republika

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra ČR

sídlem 170 34 Praha 4, Nad Štolou 3

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 4. 2021 č. j. OAM-159/ZA-ZA12-P10-2020 a č. j. OAM-158/ZA-ZA12-P10-2020, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloby **se zamítají.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobcům nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.
2. Žalobce a) podal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2021 č. j. OAM-159/ZA-ZA12-P10-2020 v zákonné lhůtě žalobu. Řízení je vedeno pod sp. zn. 19 Az 23/2021. Žalobkyně b) a nezletilý žalobce b) podali proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2021 č. j. OAM-158/ZA-ZA12-P10-2020 rovněž v zákonné lhůtě žalobu. Věc byla vedena pod sp. zn. 19 Az 24/2021. Usnesením ze dne 18. 5. 2021 č. j. 19 Az 23/2021-28 soud spojil řízení

v označených věcech ke společnému řízení s tím, že jako věc hlavní je vedena věc sp. zn. 19 Az 23/2021.

3. Žalobce vyslovil názor, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo nepochybně zjištěno, že v jeho případě existuje odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství, jelikož byl v zemi původu kvůli této skutečnosti pronásledován ze strany soukromých osob, které jej fyzicky napadly a působily velký psychický nátlak. Žil v neustálém strachu o sebe a rodinu. Namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neustále opakuje, že nebyl pronásledován ze strany státních orgánů, což on ani netvrdil, jelikož byl pronásledován především ze strany soukromých osob a nemohl se domoci účinné ochrany ze strany státních orgánů, přestože se na ně obracel. Navíc byl těmito orgány nucen vzít podané trestní oznámení zpět, což také doložil. Poprvé mu policie dokonce vyhrožovala u něj doma a donutila jej vzít trestní oznámení zpět. Ze strany těchto lidí padlo několik výhrůžek mířených na jeho rodinu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí však tvrdí, že nebyl žádným způsobem nucen ke zpětvzetí trestních oznámení. Žalobce poukázal na to, že ve zprávách, které žalovaný využil jako podklad pro rozhodnutí, přičemž některé z nich jsou neaktuální, např. Výroční zpráva MZV USA o svobodě vyznání v Kyrgyzské republice za rok 2019, hovoří o všeobecně nekalých praktikách a nedůvěryhodnosti kyrgyzské policie. Je to tedy potvrzení jeho slov, že v případě, že se obrátí na tamní policii, která se rozhodne, že jeho případ není hodný zřetele, žádná pomoc mu nebude poskytnuta. Žádná ze zpráv o zemi původu se konkrétně ani nezabývá porušením práv křesťanů v Kyrgyzstánu a jejich možností obrátit se na policejní orgán a poskytnutím vnitrostátní ochrany. Žalobce žalovanému vytkl, že hodnotil jeho tvrzení izolovaně a nikoliv ve vzájemných souvislostech. Žalovaný dospěl k závěru, že žádný z jednotlivých důvodů, proč opustil Kyrgyzstán, nedosahuje úrovně intenzity pronásledování. Přitom si však nepoložil otázku, zda série ústrků, jimiž v zemi původu čelil, nedosahovaly dostatečné intenzity či systematickosti, aby společně, resp. ve svém souhrnu mohly představovat pronásledování, a zda se tedy nejedná o pronásledování na kumulativním základě. V daných souvislostech žalobce citoval z konkrétních rozsudků Nejvyššího správního soudu, dále odkázal na článek 53 příručky UNHCR a článek 9 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice. Žalobce dále uvedl, že nelze souhlasit ani se závěrem žalovaného, že nesdělil žádnou skutečnost, která by svědčila o tom, že by byl v Kyrgyzstánu vystaven jakémukoliv jednání, které by svědčilo o jeho pronásledování nebo že by byl vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy. Žalobce připustil, že některá jeho tvrzení nebylo možné v rámci řízení nijak doložit ani vyvrátit. V takovém případě však měl žalovaný pro tato tvrzení aplikovat důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti a zásadu v pochybnostech ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu. Žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu, z nichž citoval a konstatoval, že důkazní břemeno je v řízení věci mezinárodní ochrany vychýleno ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu a nedostatek důkazů proto nemůže být přičítán jeho nevěrohodnosti či nedůvodnosti podané žádosti s tím, že nemají oporu ve správním spise. Zdůraznil, že v jeho případě se nejednalo pouze o jednorázovou událost, nýbrž o opakované a cílené jednání, a to dokonce za situace, kdy došlo k vnitřnímu přesídlení jeho rodiny. Pokud tedy žalovaný nebyl schopen dostatečně prokázat, že k jednání, jemuž byl vystaven, již v budoucnosti nemůže dojít, měl se v duchu uvedené zásady přiklonit k závěru o existenci odůvodněných obav z pronásledování a měl mu udělit azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu.

4. Žalobce dále namítal, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. V případě nuceného vycestování do Kyrgyzstánu by byl nucen čelit riziku napadení, psychickému nátlaku, velkým obavám o rodinu, a to pouze kvůli svému náboženskému přesvědčení. Žalovanému vytkl, že se v napadeném rozhodnutí téměř žádným způsobem nezabýval konkrétní situací křesťanů v Kyrgyzstánu, pouze poukázal na to, že mu ze strany státních orgánů nehrozilo žádné nebezpečí, což on v průběhu své výpovědi ani neuváděl. Zmiňoval především to, že mu hrozí nebezpečí ze strany soukromých osob muslimského vyznání a policie, na kterou se několikrát obracel, mu neposkytla žádnou ochranu, dokonce jej přinutila podaná oznámení stáhnout s tím, že by se měl navrátit k islámu. Žalobce uvedl, že má velký odůvodněný strach z budoucího pronásledování na základě své předchozí zkušenosti. Správnímu orgánu se za celou dobu řízení nepodařilo prokázat, že by se v zemi původu mohl vůbec domoci účinné a dostatečné ochrany, jelikož shromážděné informace o zemi původu se k této problematice absolutně nevyjadřují. Z napadeného rozhodnutí není ani nijak patrné, že by se žalovaný touto otázkou blíže zabýval, resp. vedl tímto směrem dokazování. Závěry žalovaného proto nejsou správné a napadené rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Pokud žalovaný odkázal na to, že mezinárodní ochranu nelze udělit pouze na základě špatné situace v oblasti dodržování lidských práv, pak v obecné rovině toto tvrzení nelze rozporovat, nicméně správní orgán má minimálně povinnost zohlednit charakter země původu žadatele o azyl, způsob výkonu státní moci v ní, možnost uplatňování politických práv a další okolnosti, které mají vliv na naplnění důvodu pro udělení azylu. Je-li např. o zemi původu žadatele známo, že stav dodržování lidských práv je špatný, že občanům je upíráno právo na změnu vlády, že dochází k mizení osob, častému používání mučení atd., pak tyto skutečnosti musí správní orgán zohlednit v situaci důkazní nouze, a to ve prospěch žadatele o azyl.
5. Co se týká motivu podání žádosti o azyl, žalovaný se snaží ve své argumentaci naznačit, že jeho žádost je pouze účelová. Žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že motiv podání žádosti nerozhoduje. Je-li jemu a žalobkyni b) kladeno k tíži, že opustili zemi původu na základě uděleného víza, bez problémů se státními orgány, jedná se pouze o spekulace žalovaného. Skutečnost, že se jim podařilo vycestovat nelze jim klást k tíži a bez dalšího tvrdit, že jejich legální vycestování je dalším důkazem o účelovosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud by totiž důkazním standardem pro to, zda je člověk v zemi původu pronásledován, byla skutečnost, zda mohl či nemohl opustit zemi původu, pak by institut azylu pozbyl smyslu a nikdo by mezinárodní ochranu nezískal.
6. Žalobci b) a c) namítali, že žalobkyně b) byla v minulosti vystavena pronásledování a její obava z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu je důvodná. Žalovanému žalobkyně b) vytkla, že v napadeném rozhodnutí zcela pomíjí subjektivní aspekt prožitého pronásledování. V celém řízení nebylo nikterak přihlédnuto k její osobě jako k jednotlivci, k možnostem způsobení psychické újmy s ohledem na to, že se bojí v zemi původu chodit po ulici bez doprovodu manžela. Pokud žalovaný postavil své rozhodnutí na argumentu nedostatečné intenzity jednotlivých útoků a že situaci dokázala vyřešit bez jakýchkoli závažných dopadů a na tom, že se nedostatečně domáhala svých práv, pak nemůže docházet k tomu, že správní orgán zároveň zcela ignoruje subjektivní aspekt jednání a jejích obav. Žalovanému vytkla, že nepřihlédl ani k její zranitelnosti. Vyslovila názor, že je možné ji považovat za osobu zranitelnou, jelikož o mezinárodní ochranu žádá i v zájmu bezpečnosti svého nezletilého syna. Žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou

důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Žalobkyně uvedla, že jejím primárním cílem bylo uprchnout ze země, kde čelila přímému psychickému nátlaku a obtěžování, dokonce i útokům, ze strany muslimského obyvatelstva z důvodu, že ona a její rodina vyznává křesťanství. Veškeré události, které v průběhu pohovoru popsala, jsou pouze ukázkou laxního a diskriminačního jednání ze strany policejních orgánů ke křesťanům, v případě jakýchkoli potíží. Žalobkyně žalovanému vytkla, že v napadeném rozhodnutí nijak nezkoumal možnost jejího pronásledování z důvodu příslušnosti ke křesťanské skupině společnosti. V podkladech rozhodnutí téměř není zmíněna situace žen – křesťanek. Je obecně známým faktem, že v Kyrgyzstánu dochází k vážným systémovým nedostatkům v oblasti dodržování základních lidských práv a dodržování principů demokratického právního státu (což potvrzují veškeré zprávy o zemi původu), náboženské toleranci. Je tedy naprosto zřejmé, proč se žalobci rozhodli řešit jejich situaci naprosto radikálním způsobem, tedy odjezdem z vlasti. Vyslovila názor, že její výpověď je věrohodná a žalovaný tudíž byl povinen z ní vycházet, případně prokázat či vyvrátit pravdivost tvrzení. Vyslovila přesvědčení, že se žalovanému její věrohodnost nepodařilo vyvrátit, přestože na několika místech se v napadeném rozhodnutí o to pokouší a poukazuje na určité skutečnosti, které dle něj její věrohodnost snižují. Žalovanému rovněž vytkla, že se ve svém rozhodnutí žádným způsobem nezabýval dopady dané situace na nezletilého žalobce c), jeho psychický stav a celkový vývoj.

7. K aplikaci ust. § 14a zákona o azylu žalobkyně uvedla, že s ohledem na již prožité pronásledování, je zcela zjevné, že v jejím případě zde nepochybně existují důvodné obavy ve smyslu citovaného zákonného ustanovení. Závěr žalovaného o tom, že jí nehrozí v případě návratu nebezpečí vážné újmy, neobstojí proti zprávám o zemi původu, které dokládala během správního řízení a které žalovaný s ohledem na hospodárnost řízení nevyužil. Je pravdou, že se tyto zprávy netýkaly přímo jí, avšak jednalo se o osoby se stejným náboženským přesvědčením. Žalobkyně uvedla, že je zde řetězec několika skutečností, pro které by její případný návrat do země původu byl naprosto devastující a nehumánní. Žalovanému vytkla, že si za účelem skutečného stavu věci neopatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí a při svém rozhodování nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nepřihlédl ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. V dalším pak žalobkyně odkázala na žalobní námitky žalobce a).
8. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žalob. Především odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí, z nichž citoval a relevantní judikaturu. Uvedl, že si obstaral v maximální možné míře relevantní podklady pro posouzení daného případu. V úvahu vzal všechny skutečnosti tvrzené žalobci a přihlédl k nim a zároveň shromáždil dostupné adekvátní informace o situaci v zemi původu žalobců, přičemž v zájmu objektivního posouzení situace vycházel z dostatečně širokého informačního základu a posoudil také materiály, které předkládali žalobci. Žalobci měli ke všem informacím, včetně těch o situaci v Kyrgyzstánu, které byly správnímu orgánu podkladem pro vydání rozhodnutí, možnost se vyjádřit. Žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí. Pronásledováním je jak jednání, které vede k porušení neomezitelných lidských práv, tak souběh různých opatření, jež by sama o sobě nebyla pronásledováním, ale ve svém součtu jsou natolik závažná jako zásah do těchto práv (tzv. pronásledování na kumulativním základě, viz rozsudek NSS č. j. 5 Azs 7/2009-98). Demonstrativní výčet jednání, jež jsou

pronásledováním, nalezneme v článku 9 odst. 2 kvalifikační směrnice, podle nějž za pronásledování může být považováno mimo jiné i použití psychického násilí nebo jednání namířené proti osobám určitého pohlaví. Pokud jde o břemeno tvrzení, v řízení o mezinárodní ochraně stíhá žadatele. Jistá procesní aktivita je ovšem požadována i po žalovaném, který by měl v průběhu pohovoru vhodně kladenými otázkami zjistit, zdali žadatelem tvrzené skutečnosti jsou relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany a tvrzení žadatele podle toho klasifikovat (viz rozsudek NSS č. j. 4 Azs 103/2007-63). Žalovaný uvedl, že postupoval dle výše uvedených kritérií a s žalobci byl proveden podrobný pohovor, kladené otázky byly cílené na tvrzené skutečnosti ohledně důvodů pro udělení mezinárodní ochrany či doplňkové ochrany. Z tvrzení žalobce a) a jím předložených dokladů však vyplynulo, že on sám neunesl břemeno tvrzení a po porovnání s informacemi o zemi původu bylo zjištěno, že jeho obavy z pronásledování z náboženských důvodů nejsou opodstatněné. Nebylo prokázáno, že byl podroben pronásledování, které vedlo k porušení neomezitelných lidských práv a současně se nejednalo o souběh různých opatření, jež by sama o sobě nebyla pronásledováním, ale ve svém součtu by byla natolik závažná jako zásah do těchto práv. Posoudil všechny skutečnosti, které žalobce uvedl, a to jak detailně, tak ve svém souhrnu, pronásledování na kumulativním základě nebylo zjištěno a ani dle standardu přiměřené pravděpodobnosti nebylo možno dojít k závěru o budoucím pronásledování. Žalovaný poukázal na to, že žalobce vykonával svoji víru již od dětství, stejnou víru vyznávala jeho matka, přičemž bytí nebyl dle svého vyjádření v minulosti v tomto směru příliš aktivní, provedeným pohovorem bylo zjištěno, že svoji víru praktikoval naprosto svobodně, nebyl v tomto ohledu státní mocí nijak omezován, diskriminován či šikanován. Žalobcem deklarované aktivity, konkrétně účast na náboženských setkáních a pravidelné návštěvy kostelů, kterých je pro věřící v hlavním městě Biškek několik, kontakty s pastorem či účast na akci židovské obce, neměly žádné závažné dopady do jeho dalšího života, byt se v jednom případě vyskytl během církevních aktivit s jeho souvěrci v obci V., během přednášek a rozdávání literatury konflikt s několika místními lidmi, kteří nesouhlasili s uvedenou činností v jejich obci, přičemž na místě vznikla slovní i fyzická potyčka. Žalobce taktéž studoval vysokou školu, kterou nedokončil z finančních důvodů, neboť dle svého vyjádření již musel jít pracovat, přičemž měl možnost absolvovat náhradní vojenskou službu, dále pracoval v různých pozicích a firmách. Ani tyto skutečnosti nevypovídají o jakkoli dlouhodobě znevýhodněné situaci žalobce v majoritně muslimské společnosti. Ze správním orgánem zajištěných informací o situaci v zemi původu žalobců, konkrétně zejména ze Zprávy MZV USA o svobodě vyznání, nevyplývá cílené a systematické porušování práv osob křesťanské víry v Kyrgyzstánu, byt k problematickým situacím bezesporu může docházet. Z uvedeného zdroje naopak vyplývá snaha potírat v zemi náboženský extrémismus, přičemž mezi základními náboženskými uskupeními jsou výhradně právě radikální islamistická hnutí. Žalovaný uvedl, že se zabýval i tvrzením žalobce stran potíží se soukromými osobami, jeho tvrzení v žalobě, že byl přinucen stáhnout své trestní oznámení dvakrát, nemá své opodstatnění. Nikdo ho k tomu nenutil a tvrzení, že se nemohl domoci pomoci u státních orgánů, je rovněž tvrzením nerelevantním, neboť žalobce nevyčerpal všechny možnosti na ochranu své osoby a nebylo prokázáno, že by stát, státní orgány, včetně nevládních organizací jednání soukromých osob tolerovaly, podporovaly, a to právě z azylově relevantních důvodů. Po napadení ze strany soukromých osob, žalobce měl následně bez omezení přístup k lékařskému ošetření, lékaři přivolali policii, aby věc prošetřila, přičemž žalobce podal na útočníky trestní

oznámení. Bohužel žádného z nich neznal ani nepoznal, pouze sdělil informaci o jejich muslimském oděvu. Z doložených potvrzení kyrgyzské policie ze dne 13. 6. 2018, resp. 3. 2. 2019 nevyplývá skutečnost, že by policie situaci žalobce řešit odmítla, popř. že by v jeho případě nebyl dodržen zákonem stanovený postup. Právního zastoupení ani žádosti o prošetření postupu oddělení policie v případě vlastních pochybností žalobce ve věci nevyužil a věc dále neřešil. Žalobce dosud žádné potíže se státní mocí neměl. Skutečnost, že které by se dalo usuzovat na zaujatý postup policistů vůči osobě žalobce, tím méně cílený postup vůči jeho osobě z důvodu náboženského vyznání, nebyla v řízení reálně zjištěna. Ani z doposud shromážděných informací k dosavadnímu jednání státních orgánů s osobou žalobce nelze cílené jednání v jeho neprospěch nikterak vyvozovat. Fakt, že mu bylo v souvislosti s podanými trestními oznámeními policisty řečeno, že viníkem může být on sám, žalobce během provedeného pohovoru vůbec neuvedl. Ze zpráv o zemi původu založených ve spise sice vyplývá, že na poli dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu přetrvávají problémy, korupce, avšak tyto skutečnosti samy o sobě nedokládají, že by se žalobci nemohli domoci svých práv při potížích se soukromými osobami. V zemi původu působí řada nevládních organizací, na které se mohli obrátit na pomoc, dále státní zástupci a ombudsman, jejichž pravomoci nikterak nevyužili. Ze zpráv současně nevyplývá, že by křesťanům v Kyrgyzstánu byla odepřena taková pomoc, či že by k ní neměli přístup. Proto tvrzení žalobce, že správní orgán nevyužil konkrétní podklady k jeho případu, nemá své opodstatnění. Ačkoli ze zajištěných informací o situaci v zemi původu žalobců vyplývá, že Kyrgyzstán nelze označit jako zemi s vysokým stupněm demokracie, vyskytují se zcela evidentně i problematické případy v oblasti dodržování lidských práv, včetně možných lokálních problematických vztahů mezi vyznavači odlišného náboženství, nelze, jak vyplynulo ze správního spisu, aktuálních zpráv o Kyrgyzstánu a na základě výpovědí žalobců bez dalšího tvrdit, že žalobcům reálně pronásledování z azylově relevantních důvodů, konkrétně z důvodu náboženského vyznání v případě návratu do země hrozí. Z obsahu Zprávy o svobodě vyznání plyne zjevná snaha kyrgyzských státních orgánů i stávající legislativy o potírání náboženského extremismu a násilí. Nevyplývá z ní v žádném ohledu skutečnost, že by byla zásadním způsobem ohrožena možnost svobodně vyznávat právě křesťanskou víru, či že by křesťané byli z podstaty znevýhodněni a státem terorizováni, či že by takové jednání bylo ze strany státu záměrně tolerováno či přehlíženo. V daných souvislostech žalobce poukázal na to, že žalobci bylo Ministerstvem vnitra Kyrgyzské republiky v dubnu 2016 vydáno oprávnění k držení zbraně, kterou si zajistil pro vlastní sebeobranu. Tato skutečnost žádným způsobem nesvědčí o faktu, že by byl postupem státních orgánů země jakkoli znevýhodňován či šikanován, tím méně z důvodu jeho náboženského vyznání, ke kterému se hlásí již od dětského věku. Žalovaný dále uvedl, že současně byla zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti. V případě žalobců reálnou možnost budoucího pronásledování žalovaný vyvrátil s dostatečnou mírou pravděpodobnosti.

9. Žalovaný dále vyslovil názor, že se řádně vypořádal se skutečnostmi tvrzenými žalobcem a v odůvodnění doplňkové ochrany ve smyslu § 14a a § 14b zákona o azylu a neshledal, že by v jeho případě byly dány důvody pro její udělení. Ustálená judikatura k § 14a zákona o azylu vyhrazuje doplňkovou ochranu pouze pro nejvážnější a bezprostředně hrozící ohrožení života zdraví žadatele o mezinárodní ochranu, což rozhodně není případ žalobcem tvrzených obav. Žalovaný zdůraznil, že doplňkovou ochranu lze udělit v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu a shledat ji pouze tam,

kde je takové nebezpečí reálné, skutečné a bezprostředně existující, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností, kumulací různých neočekávaných situací nebo výskytu skutečností, které dosud nelze dopředu předjímat. Žádné takovéto okolnosti nebyly shledány.

10. K žalobním námitkám žalobkyně b) žalovaný uvedl, že žalobkyně b) sdělila, že ani ona, ani nezletilý doposud neměli v zemi původu žádné potíže se státními orgány, stejně tak jako její manžel, ze země rodina bez potíží vycestovala na základě turistického víza až v únoru 2020, ze země neprchala za žádných závažných okolností, přičemž po uvedeném incidentu na jaře 2018, který si sama subjektivně vyložila jako útok na svoji osobu z důvodu náboženského vyznání, již osobně žádné potíže podobného charakteru neměla. V roce 2019 absolvovala další studium – obor vizážistka a tomuto oboru se také v praxi věnovala. Se svou rodinou bydlela v hlavním městě Biškeku, tedy v oblasti, kde na rozdíl od malých vesnic v horských oblastech, sousedské vztahy a osobní život obyvatel nejsou tak těsně propojeny, sdíleny a ovlivňovány. Její tvrzení v žalobě, že je zranitelnou osobou, nelze považovat tedy za relevantní v tomto kontextu. Objektivně nebyly zjištěny žádné reálné skutečnosti, že by žalobkyně b) byla terčem zájmu kyrgyzských bezpečnostních složek či jiných státních orgánů, které by záměrně tolerovaly či dokonce podporovaly závažné jednání vůči její osobě a nezletilému, a to právě z důvodu náboženského vyznání. Slovní ústrky individuálního charakteru v rámci sousedských vztahů či kriminální projevy fyzických osob, byť by i mohly být motivovány náboženským vyznáním, nelze v běžném občanském životě vyloučit, a to ani v zemích s vysokým stupněm demokracie. Bez dalšího je však ještě není možno vyhodnotit ve své povaze a intenzitě jako pronásledování ve smyslu zákona o azylu, a to ani za situace, kdy všechna taková jednání nejsou státními orgány spolehlivě vyřešena a potrestána, přičemž žalobkyně b) ani žádné následné příslušné kroky vyjma jednoho telefonického oznámení policii v tomto směru neučinila. Pokud tvrdí, že jí oznámení nebylo registrováno a navíc spekuluje, že se tak stalo z důvodu jejího náboženského vyznání, nevyužila právního zastoupení, ani se nedomáhala prošetření postupu policistů, o němž měla uvedené pochybnosti. Nebylo zjištěno, že by žalobci byli vystaveni takovému jednání, které by u nich mohlo být klasifikováno jako pronásledování. Co se týče obecné situace křesťanských obyvatel v Kyrgyzstánu, ze zpráv, které byly podkladem, nevyplývá, že by veřejná moc toto pronásledování trpěla. Případy popsané mají spíše povahu individuálních excesů jednotlivců.
11. U jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích k věci.
12. Krajský soud přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
13. Ze správních spisů bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostmi žalobců ze dne 19. 2. 2020, přičemž žalobkyně b) požádala o mezinárodní ochranu pro sebe a nezletilé dítě – žalobce c). Žalobce a) v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dále v rámci údajů k podané žádosti a v pohovoru kromě jiného uvedl, že do České republiky přicestoval letecky z Biškeku přes Istanbul na české turistické vízum. O mezinárodní ochranu žádá poprvé. Nemá žádné politické přesvědčení, není členem žádné politické strany ani politické skupiny. Posledním místem bydliště v zemi původu bylo město B. Z vlasti vycestoval bez problémů. Od 7. třídy základní školy je evangelického

vyznání. K víře jej přivedla matka. Od dětství pociťoval nepříjemné společenské mínění od okolí, většina ale směřovala proti matce. Kyrgyzstán je většinově islámský stát. V pátek obcházejí muslimové ze sousedství byty a zvou sousedy na páteční modlitbu. Když odmítne, zjišťují důvod. Takto se dozvěděli o něm a jeho rodině, že jsou křesťané. Tím začaly také výhrůžky, chtěli, aby se vrátil k islámu. V létě roku 2017 po návratu ze mše, k němu přistoupilo několik lidí v muslimském oděvu s plnovousy a udeřili jej kovovým předmětem do nohy a rozbili mu zub. Než odešli, řekli mu, ať se vzpomene. Jeho víra není v Kyrgyzstánu zakázána, je oficiálně povolena, přesto se tyto incidenty dějí. Žalobce zavolal sanitku a nechal se ošetřit. Lékaři kontaktovali policii, aby věc prošetřila. Na útočníky podal trestní oznámení. Žádného z účastníků však neznal, ani nepoznal. Policistům sdělil, že útočníci měli islámské oblečení. Takto byl napaden poprvé v životě. Domů za ním přijel vyšetřovatel z policie s dalšími lidmi v civilu. Řekli mu, že jeho trestní oznámení za nic nestojí a pokud si váží rodiny, má je vzít zpět. On tak následně učinil. Má k dispozici doklad o zranění a také rozhodnutí o zastavení trestního stíhání. Na otázku, proč je na oznámení o zastavení řízení uvedeno v datu rok 2018, když se incident odehrál v létě 2017, žalobce odpověděl, že dříve než po roce řízení nešlo věc uzavřít. Jednalo se o úřední postup, proto je na rozhodnutí uvedeno datum 13. 6. 2018. Incident se stal i jeho manželce. S rodinou se pak přestěhovali do B. a na nějakou dobu se vše uklidnilo. Jednoho dne však opět začaly telefonické výhrůžky, klepání na dveře. To bylo v roce 2017. K druhému napadení došlo v lednu 2018. Tehdy s církevním bratrem Vadimem jeli do obce V., aby tam přednášeli slovo boží a předávali literaturu. Když chtěli odjet z vesnice, přistoupilo k nim několik lidí a vyčítali jim, co tam dělají. Došlo ke rvačce, výčtkám, udeřili jej několikrát do prsou. Podal trestní oznámení. Policisté mu řekli, že jim chybějí důkazy o incidentu. Vyhledal i lékařské ošetření, měl hodně podlitin. Trestní řízení bylo dne 3. 2. 2019 zastaveno z důvodu nedostatku důkazů. V předmětných trestních řízeních nevyužil právní zastoupení, nekomunikoval s nikým jiným, než s policií, k soudu nedošlo. Během roku 2019 fyzicky napaden nebyl, ale měl telefonické výhrůžky a také se na ně ptali sousedů. V B. chodil pravidelně do kostela. Osoby, které mu vyhrožovaly, nezná, jistě půjde o nějaké islámské fanatiky. Vyjma popsanych událostí, neměl s bezpečnostními orgány Kyrgyzstánu žádné problémy. Neví, jaká by byla jeho situace v případě návratu do vlasti. K tomu poznamenal, že třikrát si jej tam našli a vyhrožovali mu. Je rád, že se mu nic nestalo. Co se týká dalších skutkových zjištění z pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a údajů k podané žádosti, soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť tam uvedená skutková zjištění jsou správná a korespondují s obsahem správního spisu.

14. Žalobkyně b) v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a při pohovoru uvedla, že je křesťanského vyznání, nemá žádné politické přesvědčení. V souvislosti s křesťanskou vírou začali mít problémy a cítili se být ohroženi na životě. Celá rodina vycestovala z vlasti bez problémů. Její rodiče jsou muslimové. I ona v mládí byla muslimka. Ke křesťanské víře ji přivedl manžel. K problémům s vyznáním žalobkyně sdělila, že jednou k nim přišli domů nějakí muži a zvali manžela na islámskou modlitbu. Také došlo k tomu, že jednoho dne v noci přišel manžel domů, byl zbit a měl sádku na noze. Žalobkyni řekl, že ho napadli islamisté. Okolí vědělo, že nejsou muslimové. Po jednom incidentu, kdy byla se synem nakupovat a kvůli placení odešla od kočárku, si všimla, že jí dva muži kočárek se synem odvázejí. Jeden z mužů, který kočárek odvážel, měl uniformu. Začala křičet, chytila syna a utekla domů. Ti muži jí řekli, ať se zrekne víry. K tomuto incidentu došlo asi dva měsíce

po napadení manžela v létě roku 2017. V roce 2018 chtěli ji a syna přejet autem před jejich domem. Kvůli poranění syna, které si způsobil útekem, musela vyhledat lékařské ošetření. Následně zavolala policii, ta ovšem nepřijela. Domnívá se, že policista, který měl službu, oznámení zřejmě nezadal do systému. Myslí si, že to bylo kvůli jejich víře. K tomu doplnila, že kdo konvertuje, a není muslim, má problémy. Na otázku, zda by mohla své potíže řešit v rámci Kyrgyzstánu, žalobkyně odpověděla, že se obraceli na policii, ale ta jim nepomohla. Co se týká dalších skutkových zjištění z pohovoru k žádosti žalobkyně b) o udělení mezinárodní ochrany, soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť tam uvedená skutková zjištění jsou správná a korespondují s obsahem správního spisu.

15. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobců je obava o bezpečnost a obava z pronásledování státních orgánů z důvodu náboženského vyznání.
16. Ve správních spisech jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu. Při posouzení žádostí žalobců žalovaný konkrétně vycházel z Informace OAMP Kyrgyzstán, Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 27. 5. 2020, Výroční zprávy MZV USA o dodržování lidských práv, Kyrgyzská republika, ze dne 11. 3. 2020, Výroční zprávy MZV USA o svobodě vyznání v Kyrgyzské republice za rok 2019, ze dne 10. 6. 2020, Informace MZV ČR č. j. 132843-7/LPTP k návratům kyrgyzských občanů do vlasti, ze dne 9. 12. 2020, zpráv ČTK – Aktuální vývoj situace v Kyrgyzstánu, parlamentní a prezidentské volby 2020 – 2021. Žalovaný vycházel rovněž z podkladů předložených žalobcem a), přičemž se jednalo o potvrzení ze dne 13. 6. 2018 vydané o skutečnosti, že podal písemné oznámení ve věci způsobení tělesného zranění, přičemž oznámení bylo registrováno do Knihy evidencí oznámení o sdělení o trestných činech Ředitelství vnitra Leninského obvodu města B. pod registračním číslem dne 7. 6. 2017 a dne 8. 6. 2017 bylo rozhodnuto o zamítnutí zahájení trestního řízení. Žalobce a) dále předložil potvrzení vydané stejnou institucí o písemném oznámení ve věci způsobení tělesného zranění, které bylo zaregistrováno dne 4. 1. 2018 a dne 12. 1. 2018 bylo rozhodnuto o zamítnutí zahájení trestního řízení.
17. Z protokolů o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany plyne, že žalobci byli se všemi podklady seznámeni.
18. Na návrh žalovaného soud dokazování doplnil listinami, a to Informací OAMP ze 17. 5. 2022, Kyrgyzstán, Bezpečnostní a politická situace v zemi, stav květen 2022, Informací MZV ČR ze dne 21. 2. 2022 – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, Výroční zprávou MZV USA za rok 2020, z 12. 5. 2021 o svobodě vyznání a Zprávou Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky o zemi – Kyrgyzstán z června 2021.
19. Ze Zpráv Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky, zpráva o zemi – Kyrgyzstán z června 2021 bylo zjištěno, že parlamentní kontrolu dodržování lidských a občanských práv provádí v Kyrgyzstánu tzv. „Akyjkatčy“. Tento ombudsman přitom prověřuje zvláště oznámení a stížnosti občanů, cizinců, osob bez státní příslušnosti a nevládních organizací týkající se rozhodnutí nebo činnosti (resp. nečinnosti státních a lokálních organizací, institucí, podniků, úředníků a dalších státních zaměstnanců, které porušují lidská a občanská práva). Situace v oblasti lidských práv je všeobecně popisována kriticky. Institut

Freedom House klasifikoval Kyrgyzstán ve své výroční zprávě „Freedom in the world“ v roce 2021 jako „nesvobodný“, zatímco o rok dříve ještě zemi zařazoval mezi „částečně svobodné“.

20. Z Výroční zprávy MZV USA o svobodě vyznání v Kyrgyzstánu za rok 2020, ze dne 12. 5. 2021 bylo zjištěno, že Ústava v zemi zaručuje svobodu mravního přesvědčení a vyznání, právo praktikovat či nepraktikovat náboženství, samostatně či společně s jinými lidmi a právo odmítnout vyjádřit své náboženské názory, zakazuje náboženským skupinám činnosti podněcující náboženskou nenávist. Dále stanovuje, že náboženství je odděleno od státní moci a zakazuje, aby náboženské skupiny usilovaly o politické cíle. Dle odhadu kyrgyzské vlády je přibližně 90 % populace muslimů, z toho převážná část jsou sunnité. Křesťané představují asi 7 % celkové populace, z toho 40 % jsou dle odhadů příslušníci ruského pravoslaví. Židé, buddhisté, bahaisté a nezařazené skupiny dohromady představují asi 3 % všech obyvatel. Členové ruské pravoslavné církve a dalších nemuslimských náboženských skupin žijí převážně ve velkých městech. Zákon uvádí, že všechny vyznání jsou si rovna, zakazuje „vytrvalou snahu o obracení vyznavačů jednoho náboženství k jinému“ a „nezákonnou misionářskou činnost“, definovanou jako misionářskou činnost skupiny neregistrovaných u SCRA (Státní komise pro náboženské náležitosti). Zákon dále zakazuje zapojování nezletilých do organizovaných náboženských skupin, které aktivně získávají nové členy, pokud jim rodiče neposkytnou svůj souhlas. Zpráva dále podrobněji popisuje proces vyžadované registrace náboženských uskupení. Vláda ponechala v platnosti zákaz 21 „nábožensky orientovaných“ skupin, které považovala za extremistické. Jedná se o Al-Káida, Talibán, Islámské hnutí Východního Turkistánu, Kurdský lidový kongres, Organizace pro osvobození Východního Turkistánu, a další vyjmenované organizace specifikované v tomto dokumentu. Úřady stále také zakazovaly veškeré materiály spojené s čečenským islamistickým militantním vůdcem Tihonirovem, jehož aktivity a materiály shledal Okresní soud v Biškeku v roce 2014 extremistickými. SCRA v lednu uspořádala fórum mezináboženského dialogu. Fóra se zúčastnili muslimové, ruští pravoslavní křesťané, katolíci, protestanté a bahaisté, ale také zástupci občanské společnosti, místních úřadů a pracovníků Ministerstva vnitra a GKNB. Stejně jako v předchozích letech se fórum zaměřilo na náboženskou toleranci, spolupráci a vzájemné porozumění, jak mezi zástupci náboženských společenství, tak mezi státem a náboženskými organizacemi. Zvláštní pozornost byla věnována náboženským komunitám mimo hlavní město. Podle křesťanských aktivistů se nemuslimské náboženské menšiny nadále potýkaly s překážkami při zajišťování pohřbů pro své zemřelé na veřejných hřbitovech. Podle aktivistů občanské společnosti i nadále docházelo v malých městech a vesnicích s majoritním kyrgyzským obyvatelstvem k incidentům napadání příslušníků menšinových náboženských skupin. Eldos Sattar Uulu, který v roce 2018 uprchl na Ukrajinu kvůli útokům na svou protestanskou víru, se v lednu vrátil do země, ne však do své domovské vesnice T., a to ze strachu z odvety ze strany tamní komunity kvůli svému rozhodnutí obrátit se po útocih na svou osobu na média.
21. Z Informace OAMP ze 17. 5. 2022, Kyrgyzstán, Bezpečnostní a politická situace v zemi, stav květen 2022, bylo zjištěno, že Kyrgyzstán je členem Organizace spojených národů a přistoupil k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod. Mezi ně patří zejména: Úmluva proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, Mezinárodní pakt o ekonomických, sociálních a kulturních právech, Mezinárodní úmluva

o zrušení všech forem rasové diskriminace, Úmluva o právech dítěte, Úmluva o odstranění všech forem diskriminace žen. Zákon zakazuje mučení a jiné kruté, nelidské nebo ponižující zacházení či trestání. Přesto fyzické násilí včetně nelidského a ponižujícího zacházení přetrvávalo především ve věznicích. Kyrgyzské zákony neumožňují udělit trest smrti. Zákon poskytoval svobodu a právo vnitřního pohybu, zahraničního cestování, emigrace a repatriace a kyrgyzské úřady obecně tyto svobody a práva respektovaly. Pouze ve výjimečných případech byl omezen pohyb v rámci Kyrgyzstánu a zahraničního cestování, např. cestování do zahraničí u osob majících přístup k utajovaným informacím. Kyrgyzské úřady spolupracovaly s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a dalšími organizacemi při poskytování ochrany a pomoci uprchlíkům, žadatelům o mezinárodní ochranu nebo osobám bez státní příslušnosti. V zemi neprobíhal žádný ozbrojený konflikt, ani země nebyla ve válce s jiným státem. Dokument obsahuje výčet zdrojů, z nichž bylo vycházeno, jedná se např. o Informace Freedom House, Svoboda ve světě 2022, Kyrgyzstán, Výroční zpráva 2022 – Kyrgyzstán, Human Rights Watch, Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv v roce 2021, Kyrgyzstán a další.

22. Z Informace MZV ČR ze dne 21. 2. 2022, Kyrgyzstán, Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, bylo zjištěno, že o žádosti kyrgyzského občana o azyl by neměl jeho domovský stát mít informaci. Návrat neúspěšného žadatele o mezinárodní ochranu bude bez problémů. V Kyrgyzstánu je širokou veřejností vnímán odchod do zahraničí jako naprosto legitimní cesta ke zvýšení životní úrovně místního obyvatelstva. Pokud navrátilci mají v pořádku doklady, nehrozí jim ze strany státních orgánů postih či nebezpečí. Výkonná složka moci v současné době zajišťuje především zachování vnitřní bezpečnosti a pořádku. Proces návratu může ovlivnit vysoká míra korupce, která výrazně zasáhla všechny formy moci – exekutivní, zákonodárnou i soudní. Navrácející se osoby nejsou diskriminovány nebo znevýhodňovány ze strany státních orgánů z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu v zahraničí. Zastupitelský úřad ČR v Kyrgyzstánu nedisponuje informacemi o tom, že by docházelo k persekuci nebo diskriminaci navrácejících se osob. Občané Kyrgyzstánu pracují velmi často v zahraničí, odhaduje se, že jsou významným zdrojem příjmu státu a podpory velké části domácího obyvatelstva. Při návratu přivázejí získané finanční zdroje a návrat je tedy relativně bez problémů. V této zemi hraje důležitou roli rozvětvená rodina, úspěšný navrácející se nějakým způsobem pomůže své rodině a pokud neuspěl, pomůže mu zase jeho rodina.
23. Pro nadbytečnost soud neprovedl důkaz internetovým článkem z wikipedie s názvem Křesťanství v Kyrgyzstánu, a to s ohledem na důkazy obsažené ve správním spise a výše uvedené důkazy provedené soudem z respektovaných zdrojů, které soud považuje za dostatečné.
24. Soud rovněž neprovedl důkazy trestním oznámením, které se má týkat osoby žalobce, a předvoláním žalobkyně na policii. Tyto důkazy žalobci navrhli k jejich tvrzení, že vůči žalobci a) je v zemi původu vedeno trestní řízení, přičemž trestní oznámení ze dne 20. 5. 2021 se týká trestného činu, který žalobce nespáchal, jelikož se v dané době ani nenacházel na území Kyrgyzstánu. Uvedené tvrzení žalobci uplatnili v podání doručeném soudu dne 9. 5. 2021 a současně předložili předmětné listiny. K tomu je třeba uvést, že základním pravidlem rozhodování správních soudů je přezkum rozhodnutí správních orgánů na základě skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Rozhodování soudu není dalším stupněm správního řízení. Z tohoto

obecného pravidla existují výjimky. Judikatura Nejvyššího správního soudu uvádí, že soud bude povinen prolomit pravidla stanovené v § 75 odst. 1 s.ř.s. z důvodu možného porušení Úmluvy pouze ve výjimečných případech, a to tehdy, pokud 1) stěžovatel v řízení před soudem uvede skutečnosti, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu, 2) tyto skutečnosti nebyly bez vlastního zavinění stěžovatele předmětem zkoumání správního orgánu, 3) zároveň se o těchto skutečnostech lze domnívat, že by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany, 4) soud neshledá dostatečné záruky, že tyto nové skutečnosti budou dostatečně posouzeny v novém správním řízení, konec citace (viz rozsudek č. j. 8 Azs 27/2012-65). V posuzované věci soud neshledal důvod k prolomení zásady uvedené v § 75 odst. 1 s.ř.s. Jak výše uvedeno, předmětné tvrzení žalobci uplatnili až v průběhu soudního řízení a také navrhli uvedené důkazy. V případě žalobců existuje možnost poskytnutí ochrany v jiném řízení např. prostřednictvím opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jestliže žalobci uvedli, že vůči žalobci a) je vedeno v Kyrgyzstánu trestní řízení pro trestný čin, který nespáchal, neboť se již nenacházel na území Kyrgyzstánu, jedná se o novou okolnost a skutečnost, kterou žalobci mohou uplatnit v opakované žádosti o azyl a v novém řízení bude tato otázka hodnocena. Z tohoto důvodu soud neprovedl ani žalobci navrhované důkazy citovanými listinami.

25. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situace soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání napadených rozhodnutí. V napadených rozhodnutích žalovaný rovněž podrobně vysvětlil, ke kterým důkazům a proč nepřihlížel. S tímto odůvodněním žalovaného se soud zcela ztotožňuje. Námitky žalobců ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu jsou nedůvodné.
26. Soud dále konstatuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoli negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávním postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třeba že i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 125/2005-46).
27. Podle ust. § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
28. Pronásledováním se dle § 2 odst. 4 citovaného zákona rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, anebo jednání,

která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.

29. Ani soud nevyhodnotil postavení žalobců v zemi původu jako jakkoli nerovnoprávné s omezenými právy v jakémkoli směru včetně možnosti vyznávat křesťanskou víru či se např. svobodně zúčastnit i odlišné náboženské slavnosti, konkrétně v rámci židovské komunity. Soud souhlasí s žalovaným, že v řízení nebylo shledáno, že by se žalobci stali z důvodu svého náboženského vyznání terčem jakéhokoliv, natož cíleného závažného jednání státních orgánů země původu, které by ve své povaze a intenzitě bylo možno vyhodnotit za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Nebylo zjištěno, že by situace, jak je žalobci a), b) popsali, byly projevem cíleného systematického jednání státních orgánů Kyrgyzstánu či za jejich podpory, příp., že by tak žalobci byli státními orgány záměrně terorizováni, diskriminováni či s nimi bylo hrubě cíleně zacházeno z azylově relevantních důvodů, konkrétně z důvodů jejich náboženského vyznání. I dle názoru soudu nebylo v řízení zjištěno, že žalobci prchali ze země původu pod tlakem tíživých okolností či stupňujícího se tlaku, který by na ně byl záměrně a cíleně vyvíjen z důvodu jejich náboženského vyznání, či že by takové jednání ze strany jakýchkoli subjektů, bylo cíleně trpěno či záměrně tolerováno ze strany státních orgánů Kyrgyzstánu. Žalovaný zcela přiléhavě poznamenal, že žalobci vycestovali ze země zcela plánovaně, na základě uděleného turistického víza. Skutečnost, že žalobci mohli bez problémů opustit Kyrgyzstán, svědčí o tom, že jejich obava z pronásledování z azylově relevantních důvodů není opodstatněná. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce a) vyznával svou víru již od dětství, praktikoval ji naprosto svobodně, nebyl státní mocí nijak omezován, diskriminován či šikanován. V hlavním městě B., kde trvale žil, chodil pravidelně do kostelů, účastnil se církevní činnosti, svobodně se účastnil náboženských setkání, i setkání osob odlišného náboženského vyznání, konkrétně akcí židovské obce. Tyto skutečnosti dle názoru soudu nevypovídají o tom, že by byl žalobce a) závažným způsobem omezován, pokud jde o praktikování náboženského vyznání, přičemž jeho náboženské aktivity neměly žádné závažné dopady do jeho dalšího života. Žalovaný správně poukázal také na to, že žalobce mohl studovat vysokou školu, kterou ovšem nedokončil z finančních důvodů, neboť jak sám uvedl, musel jít pracovat, měl možnost absolvovat náhradní vojenskou službu, pracoval v různých pozicích a firmách. Soud souhlasí s žalovaným, že ani tyto skutečnosti nevypovídají o jakkoli dlouhodobě znevýhodněné situaci žalobce v majoritně muslimské společnosti. Ze Zprávy MZV USA o svobodě vyznání ze dne 11. 3. 2020 nevyplývá cílené a systematické porušování práv osob křesťanské víry v Kyrgyzstánu, byť k problematickým situacím může docházet. V této zprávě se konstatuje, že Kyrgyzstán má snahu potírat v zemi náboženský extrémismus, přičemž mezi zakázanými náboženskými uskupeními jsou výhradně právě radikální islamistická hnutí. Pokud jde o žalobci tvrzené fyzické a verbální útoky neznámých osob vůči žalobci a), který sdělil, že se nejspíše jednalo o radikálně smýšlející islamisty, pak z žalobcem doložených potvrzení kyrgyzské policie, na kterou se v jednom případě on sám obrátil, a v jednom případě policii přivolali lékaři, aby se věc prošetřila a žalobce na útočníky podal trestní oznámení, ovšem žádného z nich neznal, ani nepoznal, nevyplývá, že by kyrgyzská policie situaci žalobce odmítla řešit, resp., že by v jeho případě nebyl dodržen zákonem stanovený postup. Žalobce sám v průběhu pohovoru upřesnil, že trestní stíhání nešlo dle úředních postupů ukončit dříve, než po uplynutí jednoho roku, což je postup obdobný jako v České republice v případě nezjištění pachatele, kdy věc je po uplynutí zákonem stanovené lhůty

odložena. Co se týká zpětvzetí trestního oznámení, pak i dle názoru soudu žalobce nebyl k tomuto kroku nikterak nucen, a to ani v případě pokud by konkrétní policista za dané situace, kdy chyběly důkazy, by žalobci takovýto postup doporučil, a ani pokud by se nepatříčně vyjádřil v tom smyslu, že by se měl raději vzdát své víry. V daných souvislostech je třeba zdůraznit, že žalobce, jak vyplývá z podkladů rozhodnutí, měl možnost využít právní zastoupení, mohl požádat o prošetření postupu policie, měl-li pochybnosti, jak plyne z podkladů rozhodnutí, zejména Zprávy MZV USA o dodržování lidských práv Kyrgyzstánu za rok 2019.

30. Věc naopak dále neřešil. Žádný z žalobců a), b), žádné potíže se státní mocí neměl. Z dokumentů, které žalobce doložil dne 15. 3. 2021 během seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž se jednalo o předvolání svědka na 20. 12. 2020 a podání vysvětlení jeho sousedem ze dne 17. 2. 2020 o tom, že jej hledali příslušníci policie, souhlasí soud s žalovaným, že z těchto dokumentů rozhodně neplyne, že by žalobce a) byl z něčeho obviněn či vyšetřován a pokud se jedná o svědeckou výpověď, pak se jedná o zcela legitimní postup policejního orgánu ve věci v případě, že byly zjištěny nějaké nové skutečnosti. V řízení nebyly reálně zjištěny žádné skutečnosti, z nichž by se dalo usuzovat na zaujatý postoj policistů vůči žalobcům, tím méně cílený postup vůči jejich osobám z důvodu náboženského vyznání. Co se týká žalobkyně b) a jejích subjektivně pocítovaných obav za situace, kdy je přišli muslimové pozvat na modlitbu a ona se domnívala, že se zřejmě dozvěděli o jejich odlišném náboženském vyznání, tvrzení o situaci, kdy se měli v roce 2017 neznámí muži, z nichž jeden měl údajně vojenskou uniformu, snažit odvézt kočárek s jejím dítětem, kterážto událost se tedy stala téměř 3 roky před odchodem žalobkyně ze země původu, její tvrzení, že proti ní a synovi před domem vyjelo auto (v další části žalobkyně hovořila o tom, že auto jelo zezadu) a policie na místo nepřišla z důvodu jejich náboženského vyznání, soud považuje úvahy žalobkyně b) o náboženském podtextu těchto událostí za naprosto spekulativní, a to právě za situace, kdy žalobkyně b) nevyčerpala všechny reálně dostupné prostředky na ochranu v zemi původu. Mohla se obrátit na policii, domáhat se prošetření postupu policistů, mohla se obrátit i na ombudsmana. Nutno poukázat také na to, že po těchto jí tvrzených incidentech, žalobkyně b) již žádné potíže v zemi původu až do svého odjezdu v únoru 2020 neměla. Soud souhlasí s žalovaným, že objektivně nebyly zjištěny žádné reálné skutečnosti, že by žalobkyně b) byla terčem zájmu kyrgyzských bezpečnostních složek či jiných státních orgánů, které by záměrně tolerovaly či dokonce podporovaly závažné jednání vůči její osobě a nezletilému, a to právě z důvodu náboženského vyznání. Za pronásledování ve smyslu zákona o azylu nelze označit bez dalšího veškeré negativní jevy. Ústrky individuálního charakteru či kriminální projevy fyzických osob, byť by i mohly být motivovány náboženským vyznáním, nelze v běžném občanském životě vyloučit, a to ani v zemích s vysokým stupněm demokracie. Bez dalšího je však ještě není možno vyhodnotit ve své povaze a intenzitě jako pronásledování ve smyslu zákona o azylu, a to ani za situace, kdy všechna taková jednání nejsou státními orgány spolehlivě vyřešena a potrestána. Žalovaný také v daných souvislostech přílehavě poukázal na skutečnost, že žalobci a) bylo Ministerstvem vnitra Kyrgyzské republiky v dubnu 2016 vydáno oprávnění k držení zbraně, kterou si zajistil pro vlastní sebeobranu, což žádným způsobem nesvědčí o faktu, že by byl postupem státních orgánů jakkoli znevýhodňován či šikanován, tím méně z důvodu jeho náboženského vyznání, k němuž se hlásí již od dětského věku. Pouze za situace, kdy žadatel prokáže, že byl skutečně mocenským orgánem v zemi původu

pronásledován a že mu proti tomuto počínání nebyla poskytnuta ochrana jiným orgánem státu, u něhož se jí dovolával, lze uvažovat o udělení mezinárodní ochrany jiným státem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 479/2004-41). Žalobci však v projednávané věci ani přesvědčivě neobjasnili, proč se na státní orgány se stížností na postup policejního orgánu neobrátili.

31. Tvrzené obavy žalobců z pronásledování soud neshledává opodstatněnými ani z hlediska podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14a zákona o azylu, tedy doplňkové ochrany. Ta se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště (§ 14a odst. 1 zákona o azylu). Za vážnou újmu se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14 odst. 2 zákona o azylu).
32. Při posouzení této otázky je nutno hodnotit stav současný, resp. stav k návratu žalobců do země původu s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 80/2007-87, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že pro zjištění okolností rozhodných pro udělení doplňkové ochrany je tedy určující doba případného návratu žadatele o azyl do jeho vlasti. Soud má za to, že správní orgán posoudil individuálně situaci žalobců na základě jejich tvrzení a tyto konfrontoval s informacemi získanými z různých zdrojů, které jsou součástí správního spisu, přičemž takto zjištěný skutkový stav nedoznal změn ani v průběhu soudního řízení, a soud se s jeho závěry, na které v podrobnostech odkazuje, ztotožňuje. Žalobci neuvedli, a ani v průběhu řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobcům hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Z Informace OAMP Kyrgyzstán, Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 27. 5. 2020 vyplývá, že Kyrgyzstán patří mezi země, které trest smrti neumožňují udělit. Žalovaný se rovněž dále zabýval otázkou, zda žalobcům o mezinárodní ochranu hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž znění citovaného ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu bylo přijato z článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Při interpretaci pojmů „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“ je potřeba proto vycházet z judikatury Evropského soudu pro lidská práva a z ní mimo jiné vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za „ponižující“ a aplikovat na něj článek 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponižení a pokoření, které jej provází, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Soud sdílí názor žalovaného, že doplňkovou ochranu lze poskytnout pouze v případě, kdy je takové nebezpečí reálné, skutečné a bezprostředně existující, nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností, kumulace neočekávaných situací nebo výskytu skutečností, které dosud nelze dopředu předjímat. I dle názoru soudu v řízení nebylo zjištěno žádné reálné závažné cílené

jednání vůči žalobcům ze strany státních orgánů, tím méně jednání, které by ve své povaze a intenzitě bylo možno za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu ve smyslu zákona o azylu vyhodnotit, a tak reálně učinit závěr o vysoké míře pravděpodobnosti hrozby takového jednání vůči žalobcům v případě návratu do země původu. Žalobci v zemi původu nečelili žádnému vážnému jednání státních orgánů, které by je ohrozilo na svobodě, zdraví či životě, tedy jednání, které by ve své povaze a intenzitě bylo možno vyhodnotit jako vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu, přičemž na základě shromážděných podkladů nelze reálně tento závěr učinit ani v případě návratu žalobců do země původu. Z Informace MZV ČR č. j. 137940-16/2021-LPTP ze dne 21. 2. 2022 vyplývá, že návrat neúspěšného žadatele o mezinárodní ochranu bude ve většině případů bez problémů. Pokud tito lidé mají v pořádku doklady, nehrozí jim ze strany státních orgánů postih či nebezpečí. Výkonná složka moci v současné době zajišťuje především zachování vnitřní bezpečnosti a pořádku. Navracející se osoby nejsou diskriminovány nebo znevýhodňovány ze strany státních orgánů z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu v zahraničí. Zastupitelský úřad nedisponuje informacemi o tom, že by docházelo k persekuci nebo diskriminaci těchto osob. Z Informace OAMP ze dne 17. 5. 2022, Kyrgyzstán, Bezpečnostní a politická situace v zemi, stav květen 2022 se podává, že zákon poskytoval svobodu a právo vnitřního pohybu, zahraničního cestování, emigrace a repatriace a kyrgyzské úřady obecně tyto svobody a práva respektovaly. Dle názoru soudu nebyly zjištěny žádné závažné informace při hodnocení bezpečného návratu žalobců do země původu, kteří disponují platnými doklady, zemi původu opouštěli plánovaně bez potíží na základě uděleného víza a se státními orgány nikdy potíže neměli. Případné vycestování žalobců nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Žalobci nemají v ČR žádné trvalé vazby a ke své osobě netvrdili žádné relevantní skutečnosti, na základě nichž by bylo lze dospět k závěru, že vycestováním z ČR by v jejich případě mělo dojít k porušení mezinárodních závazků ČR. Pokud jde o námitku týkající se zranitelnosti žalobců s tím, že jsou rodinou s nezletilým dítětem, pak k tomu soud uvádí, že význam institutu zranitelné osoby spočívá zejména v procesní rovině a neznamena zvýhodnění ve smyslu většího nároku na udělení mezinárodní ochrany. Postupem žalovaného nedošlo k újmě na právech žalobců jako zranitelných osob ani k nedostatečnému zohlednění zásady nejlepšího zájmu dítěte. Judikatura Nejvyššího správního soudu se opakovaně zabývala podmínkami, které je třeba kumulativně splnit pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 nebo § 14a zákona o azylu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 46/2008-71, č. j. 5 Azs 50/2008-62). Okolnost, že žadatele je možné podřadit pod pojem „zranitelná osoba“ ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, však mezi tyto podmínky nespadá (viz usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 167/2019-56, bod 13).

33. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházely vydání napadených rozhodnutí. Soud žaloby jako nedůvodné zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
34. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobci úspěch neměli a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 08.12.2022

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

19 Az 23/2021-166

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobců: a) S.A.
 b) L. T.
 c) nezletilý A.A.
 zastoupen zákonnou zástupkyní matkou – žalobkyní b)
 všichni státní příslušnost Kyrgyzská republika
 všichni zastoupeni Mgr. Karin Poncza Hadwigerovou, advokátkou
 sídlem 736 01 Havířov – Město, Příčná 327/1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
 sídlem 170 34 Praha 4, Nad Štolou 3

v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 4. 2021 č. j. OAM-159/ZA-ZA12-P10-2020 a č. j. OAM-158/ZA-ZA12-P10-2020, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

Záhlaví rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 12. 2022 č. j. 19 Az 23/2021-155, co se týká označení žalobců, opravuje – doplňuje takto: ...všichni zastoupeni Mgr. Karin Poncza Hadwigerovou, advokátkou sídlem 736 01 Havířov – Město, Příčná 327/1.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

V záhlaví rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 12. 2022 č. j. 19 Az 23/2021-155, kterým byly zamítnuty žaloby žalobců proti rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 4. 2021 č. j. OAM-159/ZA-ZA12-P10-2020 a č. j. OAM-158/ZA-ZA12-P10-2020, jimiž žalobcům nebyla udělena mezinárodní ochrana, přičemž v soudním řízení byli všichni žalobci zastoupeni ustanovenou advokátkou Mgr. Karin Poncza Hadwigerovou, není tato advokátka uvedena v záhlaví rozsudku jako zástupkyně žalobců. Soud proto v souladu s ust. § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, uvedenou chybu v záhlaví rozsudku opravuje tímto usnesením.

Poučení:

Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné (§ 104 odst. 3 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů).

Ostrava 10.01.2023

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně